

Tatiana Mărgescu

Variațiuni pe aceleași teme

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2020

MOTTO

Să nu îmi acopere nimeni ridurile de pe frunte, obținute prin uimire în fața frumuseții vieții; sau pe cele din jurul gurii, care sunt expresia a cât de mult am râs și sărutat; să îmi fie lăsate în pace pungile de sub ochi, ele fiind memoria lacrimilor mele vărsate de-a lungul vieții. Toate sunt ale mele și sunt frumoase.

Meryl Streep

SCURTĂ POVESTE DE DRAGOSTE (1944-1964)

Povestea începe în vara anului 1944. *Ea*, absolventă de liceu, *El*, student în anul II la Politehnica bucureșteană – s-au întâlnit într-un idilic sat de munte. Ambii se aflau acolo cu familiile (părinții) lor în DISPERSARE. Așa se numea atunci refugiul vremelnic al bucureștenilor, în urma cumplitelui bombardament aerian, din data de 4 aprilie 1944, efectuat

de către americani. Care la rude, care în gospodăriile țărănești cu precădere, unde chiriile erau modice.

S-au plăcut la prima vedere, înfiripându-se un FLIRT, ce nu a durat decât până în toamnă, când amândoi au revenit în capitală – ea studentă în anul I la o facultate umanistă, el înapoi la Politehnică. Și în București, idila lor a continuat frumos, CUMINTE (cum era în acele îndepărtate vremuri: plimbări în zilele însorite la Șosea; viziuni de filme; concerte la Ateneul Român, repetițiile, la care avea voie să asiste gratuit și publicul meloman; „ceaiurile” de la amicii comuni; plimbări lungi în parcurile bucureștene... cu declarații de amor, sărutări și promisiuni pentru viitor).

Toate, învăluite repet, în castitatea acelor ani... A avut loc, spre încântarea părinților lor, o logodnă la biserică, cu schimb de inele – urmând ca cele două căsătorii, civilă și religioasă, să aibă loc la terminarea studiilor tânărului.

Sortii lor au hotărât altfel. În urma schimbării politice prin abdicarea Regelui Mihai la data de 30 decembrie 1947, tânărul, student în ultimul an, a fost dat afară din facultate pe motive politice.

Pentru aceleași motive, a fost judecat de către un tribunal militar, fiind condamnat la 25 de ani de închisoare.

Toate planurile lor frumoase de unire a destinelor au fost spulberate.

Pe la începutul anilor '50 din secolul trecut, P. s-a căsătorit cu un tânăr avocat, asemănător ca fizic cu fostul iubit. Ba mai mult; amândoi se numeau ALVARO.

Zece ani mai târziu am cunoscut-o pe P., economistă la aceeași întreprindere unde eram și eu stagiară. Inteligența, stilul ei vestimentar, feminitatea și frumusețea ei fizică o făceau aparte față de celelalte colege de serviciu. Am devenit amice, spre încântarea mea.

Deși fericită în căsătorie, nu putea să-l uite pe fostul ei iubit.

Într-o zi a anului 1964 – după apariția decretului prin care se dispunea eliberarea din detenție a condamnaților politici – P., emoționată, mi-a spus că fostul ei logodnic ar mai dori s-o revadă (o dată, știind că este căsătorită).

Întâlnirea – pe teren neutru – ar fi avut loc la Grădina Botanică, la o zi și oră stabilite telefonic de comun acord.

S-au întâlnit, dar a fost un adevărat șoc pentru amica mea, mai vârstnică decât mine cu 12 ani. Se aștepta la un om cu figură îmbătrânită, cenușiu, înfrânt de anii de detenție.

Când colo, îi zâmbea un tânăr peste care părea că nu trecuseră acei ani grei. La mirarea ei, Alvaro i-a replicat că primele luni au fost groaznice, dar apoi și-a scos din minte chipurile celor dragi, a luptat doar pentru supraviețuire.

Același lucru, dar cu alte cuvinte, mi-a spus și un alt fost deținut politic. Și acesta părea cu cel puțin 10 ani mai tânăr decât vârsta lui.

Povestea de dragoste s-a terminat previzibil. P. a rămas cu soțul ei, iar Alvaro probabil și-a dat examenul de stat, a funcționat ca inginer pe un șantier al PATRIEI, s-a însurat, poate a avut și urmași...